

Arrest

nr. 229 194 van 25 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 18 november 2015, verklaren er zich op 8 december 2015 een eerste maal vluchteling.

1.2. Bij 's Raads arrest nr. X van 16 december 2016 werd verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 29 december 2016 verklaren verzoekers zich een tweede maal vluchteling.

1.4. Op 31 mei 2017 werd door de commissaris-generaal ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Het

beroep van verzoekers tegen deze beslissingen van de commissaris-generaal werd door de Raad verworpen bij arrest nr. X van 30 november 2017.

1.5. Op 18 december 2017 verklaren verzoekers zich een derde maal vluchteling.

1.6. Op 26 februari 2018 werd door de commissaris-generaal ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Het beroep van verzoekers tegen deze beslissingen van de commissaris-generaal werd door de Raad verworpen bij arrest nr. X van 21 augustus 2018.

1.7. Op 25 september 2018 verklaren verzoekers zich een vierde maal vluchteling.

1.8. Op 20 maart 2019 werden door de commissaris-generaal de beslissingen niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen die per aangetekend schrijven op 21 maart 2019 naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

1.8.1. Ten aanzien van S.S. (hierna: verzoeker):

“A. Feitenrelaas

U, S.S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadzjiekse etnische origine en een soennitische moslim te zijn. U werd geboren op 11 april 1990 in de stad Kabul van het gelijknamige district en provincie. Op zesjarige leeftijd overleed uw vader. U woonde aldus samen met uw moeder, A.S. (O.V.X) en dat in de wijk Se Raha Allahuddin.

U studeerde aan de Habibia High School in Kabul. In hamal 1391 (maart 2012) begon u als bediende te werken bij het Ministerie voor Sociale Zaken in de directie human resources. Op 1/1/1393 (21 maart 2014) startte u in een nieuwe functie als secretaris voor Farida Hamidi, een parlamentslid uit Nimroz. U werkte voor haar tot aan uw vertrek uit Afghanistan. In de periode voor uw vertrek werd u meermaals opgebeld door onbekenden. U werd gevraagd hen binnen te laten in het parlement. U weigerde waarop u bedreigd werd. U zocht bescherming via uw werkgever en het politiecommissariaat, maar kon niet geholpen worden waarop u besliste het land te verlaten. Op 27 oktober 2015 verliet u via een paspoort en visum voor Turkije samen met uw moeder Afghanistan. U dienden u beiden in België op 8 december 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw eerste verzoek legde u een origineel paspoort, twee appreciatiebrieven, een formulier betreffende uw aanwerving bij het Ministerie, een identificatiebewijs van het Ministerie, een identificatiebewijs van het parlement, twee lijsten met telefoonnummers, kopieën van het paspoort en de parlamentskaart van uw werkgever, een brief van de veiligheidsdienst, vier foto's en een kopie van uw taskara neer.

Op 10 juni 2016 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing en bracht ter terechtzitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) enkele bijkomende documenten aan. Het betrof een huurovereenkomst, brieven van de wolesi jirga, een kopie van het identiteitsbewijs van Farida Hamidi, een brief van haar aan de wolesi jirga, een bewijs van appreciatie van het Ministerie van Openbare Werken, een kopie van een arbeidsovereenkomst van het Ministerie van Algemeen Welzijn en diverse documenten van de persoon genaamd E.S., waarover u verklaarde dat hij uw broer zou zijn. U verklaarde dat hij in Afghanistan voor de Amerikanen werkte en net als u door de taliban bedreigd werd en het land diende te verlaten. Op 16 december 2016 nam de RVV een weigeringsbeslissing in haar arrest met nummer 179648. U diende geen cassatieberoep in.

Op 29 december 2016 dienden uzelf en uw moeder een tweede verzoek om internationale bescherming in. U zei dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gelogen had, maar tijdens de zitting bij de RVV de volledige waarheid vertelde. U herhaalde dat u een broer heeft, E.S., dat hij voor de buitenlanders werkte en bedreigd werd. Twee of drie dagen na de zitting bij de RVV vertrok hij met zijn vrouw en kinderen vanuit Kabul naar de Verenigde Staten. U vreesde te worden gedood door de taliban omwille van het werk van uw broer en uzelf.

Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legde u bijkomende documenten neer: een brief van E.S. aan de Belgische autoriteiten, een brief die hij schreef om een visum voor de VS te verkrijgen, documenten (visum, vliegtickets, permanent resident cards, social security cards) die aantonen dat hij met zijn gezin naar de VS vertrok en daar woont en zes foto's waarop u, uw moeder en E. te zien zijn.

Op 31 mei 2017 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw tweede verzoek. Op 30 november 2017 werd deze beslissing bevestigd door de RvV in haar arrest met nr. 196022. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

U keerde niet terug naar Afghanistan, maar diende op 18 december 2017 samen met uw moeder een derde verzoek om internationale bescherming in. U herhaalde uw asielmotieven en legde grotendeels dezelfde bewijsstukken neer als voordien bij het CGVS en de RvV: twee video's van het huwelijk van uw broer, een brief van uw advocaat, een brief van uw broer aan de Amerikaanse ambassade en het antwoord daarop, twee documenten betreffende het werk van uw broer bij Technologist INC, biografische data van uw broer, het formulier voor het bekomen van een visum van uw broer en een kopie van zijn werkbadge.

Op 26 februari 2018 nam het CGVS voor u en uw moeder opnieuw een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. In haar arrest met nr. X verwierp de RvV op 21 augustus 2018 het beroep van u en uw moeder. U diende geen cassatieberoep in.

U verliet België niet en diende samen met uw moeder op 25 september 2018 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U herhaalt dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan uit vrees voor de Taliban die u zou vermoorden omwille van uw voormalige werkzaamheden en die van uw broer. De Taliban bedreigden enkele maanden geleden de schoonmoeder van uw broer en vroegen daarbij ook naar u. U haalt verder aan dat u in België integreerde en de taal machtig bent. Uw moeder zou bovendien psychologische problemen hebben. Ter staving van uw nieuwe verzoek legt u een USB-stick neer waarop uw broer in een videofragment zijn problemen uitklaart. U legt verder opnieuw het visumdossier van uw broer neer. Uw moeder legt documenten neer van het ziekenhuis en uittreksels van betalingsverkeer tussen haar en uw broer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgewezen vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Er kon geen geloof gehecht worden aan uw vermeende jobs enerzijds bij het Ministerie van Sociale Zaken en anderzijds voor Farida Hamidi. Daardoor, maar ook door de vele tegenstrijdigheden in uw verklaringen, maakte u de door u aangehaalde problemen niet aannemelijk. De RvV bevestigde deze beoordeling van het CGVS volledig.

Daarnaast wees de RvV op uw laattijdige verklaringen over uw broer, ondanks dat uw hele familie bedreigd zou zijn geweest ten gevolge van zijn werkzaamheden. De RvV verwees naar uw medewerkingsplicht en aanvaardde uw verklaring, als zou u dit niet eerder vermeld hebben omdat u schrik had, niet als verschoningsgrond. Verder werden een aantal opmerkingen gemaakt betreffende uw verklaringen over dit alles. Zo was u tegenstrijdig over de vertrekdatum van uw broer uit Afghanistan en toen u gevraagd werd waarom hij niet direct met u en uw moeder mee was gevlucht, zei u dat hij diende achter te blijven om voor uw vader te zorgen. Eerder, op het CGVS, had u echter vermeld dat uw vader reeds in uw kindertijd gestorven was. U werd hiermee geconfronteerd maar kon dit niet op afdoende wijze verklaren. Overigens werd ook vastgesteld dat u geen overtuigende verklaringen kon afleggen over de problemen die uw familie zou gekend hebben omwille van zijn activiteiten. Tot slot werd opgemerkt dat u geen bewijskrachtige stukken overmaakte om aan te tonen dat E. werkelijk uw broer zou zijn.

Uw tweede verzoek werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard gezien u louter bijkomende verklaringen aflegde die volledig in de lijn lagen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond beschouwd kon worden. Daarnaast werd erop gewezen dat uw documenten geen enkel bewijs leverden

voor de verwantschap tussen uzelf en E., alsdus niet in staat waren het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag te herstellen, dan wel aan te tonen dat u en uw moeder gevaar zouden lopen ten gevolge van E.'s beroepsbezigheden. Deze beslissing werd opnieuw integraal bevestigd door de RvV.

Uw derde verzoek om internationale bescherming werd eveneens niet-ontvankelijk verklaard. U haalde geen nieuwe elementen aan doch verwees u opnieuw naar uw eerdere verklaringen. U legde stukken voor die u reeds eerder had neergelegd, tijdens uw beroepsprocedure of bij de DVZ bij eerdere verzoeken. De RvV merkte evenwel eerder al op dat u er met deze documenten niet in slaagde de verwantschap tussen u en uw broer aan te tonen en dat u, zelfs al zou er verwantschap zijn, hiermee op geen enkele manier uw vrees bij terugkeer kon staven. Immers kon hieruit niet worden afgeleid dat deze persoon recent voor zijn vertrek uit Afghanistan werkelijk voor de buitenlanders werkte en dat aldus sprake geweest zou zijn van bedreigingen ten aanzien van uw hele familie. Daarnaast sprak de inhoud van de brief van de persoon van wie u verklaart dat het uw broer is, het aanvraagformulier van het visum van de VS tegen. Uw beroep tegen de beslissing van het CGVS werd op 21 augustus 2018 door de RvV verworpen.

U herhaalt naar aanleiding van uw vierde en huidige verzoek dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan uit vrees voor de Taliban die u zouden viseren omwille van uw voormalige werkzaamheden en die van uw broer. Opnieuw moet worden beklemtoond dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt problemen te hebben gekend met de Taliban. Het louter herhalen van uw asielmotieven wijzigt niets aan het eerder vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Dat de Taliban naar de schoonmoeder van uw zogezegde broer zouden zijn gekomen, een voorval dat u in verband lijkt te brengen met de vervolgingsfeiten waarvan u en uw broer het slachtoffer zouden zijn geworden, kan aldus niet als waarachtig worden beschouwd.

De neergelegde documenten weten de eerder gemaakte appreciatie van de asielinstanties niet om te buigen. U legt een formulier neer voor het bekomen van een visum voor de Verenigde Staten. Dat de persoon die de aanvraag deed uw broer is wordt hiermee niet aangetoond, noch wordt hiermee bewezen dat u en uw moeder omwille van de beroepsactiviteiten van deze persoon problemen zouden hebben gekend met de Taliban. U legt verder een USB-stick neer waarop een filmpje staat van iemand die in het Engels verklaart uw broer te zijn en naar de Verenigde Staten te zijn gevlucht omwille van problemen met de Taliban. Hij verklaart tot 2010 als tolk actief te zijn geweest, daarna voor het Ministerie van Openbare Werken te hebben gewerkt en in deze functie opnieuw bedreigd te zijn geweest door de Taliban. Zoals reeds in uw derde verzoek werd opgemerkt, stond in het aanvraagformulier voor het visum voor de VS daarentegen te lezen dat uw vermeende broer tussen 2011 en 2014 gestudeerd zou hebben aan de universiteit. Wat er ook van zij, gezien uw klaarblijkelijke band met deze persoon kan aan dergelijke getuigenis geen objectieve bewijswaarde worden gehecht. Opnieuw dient te worden opgemerkt dat zelfs al zou er familiale verwantschap zijn met deze persoon, u hiermee op geen enkele manier uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan kunt aantonen. Zo was de RvV in haar arrest van 16 december 2016 van mening dat u niet alleen uw voorgehouden profiel niet aannemelijk kon maken, maar dat ook het naar voren gebrachte relaas met betrekking tot de bedreigingen niet geloofwaardig kon worden geacht. Uw moeder legt verder een document neer waaruit moet blijken dat er geldtransfers zijn tussen haar en die persoon die in de VS woont. Hiermee toont u ook niet aan dat u en deze persoon problemen kenden in Afghanistan.

U haalt verder aan dat u in België integreerde en de taal machtig bent. Echter, hiermee geeft u nog niet aan dat een terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit problematisch dient te zijn. Moest u verder van mening zijn dat uw integratie in de Belgische maatschappij een element is dat mogelijks kan leiden tot het verwerven van een verblijfsrechtelijke status, dan dient u zich hiervoor tot de geëigende procedure (9bis) te wenden.

Verder herhaalt u dat uw moeder lijdt aan psychologische problemen. Uw moeder legt hierbij ook een document neer waaruit blijkt dat ze een scan liet nemen van haar hersenen. Mocht u menen dat haar mentale toestand een element is dat mogelijks kan leiden tot het verwerven van een verblijfsrechtelijke status, dan dient u zich hiervoor tot de geëigende procedure (9ter) te wenden.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de

algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld

worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

1.8.2. Ten aanzien van S.A. (hierna: verzoekster):

"A. Feitenrelaas

U, A.S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadzjiekse etnische origine en een soennitische moslima te zijn. U bent afkomstig uit de stad Kabul van het gelijknamige district en provincie. U verliet Afghanistan samen met uw zoon S.S. (CG 15/36517/X).

U beroept zich op dezelfde asielmotieven als uw zoon. Daarom verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in zijn beslissing:

[...]

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Hoewel u het nalaat dit nader te bepalen, verklaart u psychische problemen en veel stress te hebben. U legt louter een document neer waaruit blijkt dat u een scan van uw hersenen liet nemen en de dokter in kwestie concludeerde dat uw hersenen binnen de normale grenzen liggen. Hieruit blijkt evenwel niet dat u niet bij machte zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt voorts dat u zich bij uw vierde verzoek om internationale bescherming integraal baseert op de elementen die door uw zoon (S.S.; CG 15/36517/X) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende elementen aan. In hoofde van uw zoon werd reeds een beslissing genomen dewelke als volgt luidt:

[...]

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun

woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift drie rapporten (stukken 3, 4 en 6) en mediaberichtgeving (stuk 5).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 16 oktober 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017, de COI Focus "*Afghanistan – Security situation in Kabul city*" van 15 mei 2019, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*" van mei 2018, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van juni 2019 en het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers niet akkoord gaan met de motieven van de bestreden beslissingen. Aldus roepen zij de schending in van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2. Op 8 december 2015 dienen verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij voeren aan dat verzoeker werkzaam was voor een parlamentslid en dat zij werden bedreigd door de onbekenden omdat hij weigerde hen toegang te verschaffen tot het parlement. In het kader van hun beroepsprocedure voegen verzoekers toe dat E.S., de broer van verzoeker, werkzaam was voor de Amerikanen en hierdoor door de taliban werd bedreigd. Bij 's Raads arrest nr. 179 648 van 16 december 2016 werd verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 29 december 2016 dienen verzoekers hun tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij voeren aan dat zij in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming leugenachtige verklaringen hadden afgelegd over hun vluchtrelaas, maar stellen dat zij wél de waarheid vertelden over de bedreigingen vanwege de taliban omwille van de werkzaamheden van verzoeker en zijn broer E.S. Zij leggen een aantal bijkomende documenten voor. Op 31 mei 2017 nam de commissaris-generaal in hoofde van beide verzoekers een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij 's Raads arrest nr. 196 022 van 30 november 2017 werd het beroep van verzoekers tegen deze beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag verworpen.

Op 18 december 2017 dienen verzoekers hun derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij volharden in het vluchtrelaas dat zij in het kader van hun tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming ten berde brachten. Op 26 februari 2018 nam de commissaris-generaal in hoofde van beide verzoekers een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij 's Raads arrest nr. 207 959 van 21 augustus 2018 werd het beroep van verzoekers tegen deze beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag verworpen.

Op 25 september 2018 dienen verzoekers onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij volharden in het vluchtrelaas dat zij in het kader van hun tweede en derde (volgende) verzoeken om internationale bescherming ten berde brachten. Zij voegen toe dat de taliban

de schoonmoeder van de broer van verzoeker bedreigden en hierbij ook naar verzoeker vroegen. Zij halen aan dat zij in België zijn geïntegreerd en dat verzoekster psychologische problemen heeft. Zij leggen een aantal bijkomende documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). In de bestreden beslissingen besluit de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) tot de onontvankelijkheid van verzoekers vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming omdat zij geen elementen bijbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen.

2.3.3. Er dient vastgesteld dat verzoekers er in hun verzoekschrift niet in slagen op de motieven in de bestreden beslissingen een ander licht te werpen. Zij komen immers niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen *in concreto* te weerleggen.

2.3.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

2.3.5. Betreffende de nieuwe door verzoekers aangehaalde verklaringen en de door hen voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) in het kader van hun onderhavige, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht als volgt:

“Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgewezen vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Er kon geen geloof gehecht worden aan uw vermeende jobs enerzijds bij het Ministerie van Sociale Zaken en anderzijds voor Farida Hamidi. Daardoor, maar ook door de vele tegenstrijdigheden in uw verklaringen, maakte u de door u aangehaalde problemen niet aannemelijk. De RVV bevestigde deze beoordeling van het CGVS volledig.

Daarnaast wees de RVV op uw laattijdige verklaringen over uw broer, ondanks dat uw hele familie bedreigd zou zijn geweest ten gevolge van zijn werkzaamheden. De RVV verwees naar uw medewerkingsplicht en aanvaardde uw verklaring, als zou u dit niet eerder vermeld hebben omdat u schrik had, niet als verschoningsgrond. Verder werden een aantal opmerkingen gemaakt betreffende uw verklaringen over dit alles. Zo was u tegenstrijdig over de vertrekdatum van uw broer uit Afghanistan en toen u gevraagd werd waarom hij niet direct met u en uw moeder mee was gevlucht, zei u dat hij diende achter te blijven om voor uw vader te zorgen. Eerder, op het CGVS, had u echter vermeld dat uw vader reeds in uw kindertijd gestorven was. U werd hiermee geconfronteerd maar kon dit niet op afdoende wijze verklaren. Overigens werd ook vastgesteld dat u geen overtuigende verklaringen kon afleggen over de problemen die uw familie zou gekend hebben omwille van zijn activiteiten. Tot slot werd opgemerkt dat u geen bewijskrachtige stukken overmaakte om aan te tonen dat E. werkelijk uw broer zou zijn.

Uw tweede verzoek werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard gezien u louter bijkomende verklaringen aflegde die volledig in de lijn lagen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond beschouwd kon worden. Daarnaast werd erop gewezen dat uw documenten geen enkel bewijs leverden voor de verwantschap tussen uzelf en E., alsdus niet in staat waren het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag te herstellen, dan wel aan te tonen dat u en uw moeder gevaar zouden lopen ten gevolge van E.'s beroepsbezigheden. Deze beslissing werd opnieuw integraal bevestigd door de RVV.

Uw derde verzoek om internationale bescherming werd eveneens niet-ontvankelijk verklaard. U haalde geen nieuwe elementen aan doch verwees u opnieuw naar uw eerdere verklaringen. U legde stukken voor die u reeds eerder had neergelegd, tijdens uw beroepsprocedure of bij de DVZ bij eerdere verzoeken. De RvV merkte evenwel eerder al op dat u er met deze documenten niet in slaagde de

verwantschap tussen u en uw broer aan te tonen en dat u, zelfs al zou er verwantschap zijn, hiermee op geen enkele manier uw vrees bij terugkeer kon staven. Immers kon hieruit niet worden afgeleid dat deze persoon recent voor zijn vertrek uit Afghanistan werkelijk voor de buitenlanders werkte en dat aldus sprake geweest zou zijn van bedreigingen ten aanzien van uw hele familie. Daarnaast sprak de inhoud van de brief van de persoon van wie u verklaart dat het uw broer is, het aanvraagformulier van het visum van de VS tegen. Uw beroep tegen de beslissing van het CGVS werd op 21 augustus 2018 door de RvV verworpen.

U herhaalt naar aanleiding van uw vierde en huidige verzoek dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan uit vrees voor de Taliban die u zouden viseren omwille van uw voormalige werkzaamheden en die van uw broer. Opnieuw moet worden beklemtoond dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt problemen te hebben gekend met de Taliban. Het louter herhalen van uw asielmotieven wijzigt niets aan het eerder vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Dat de Taliban naar de schoonmoeder van uw zogezegde broer zouden zijn gekomen, een voorval dat u in verband lijkt te brengen met de vervolgingsfeiten waarvan u en uw broer het slachtoffer zouden zijn geworden, kan aldus niet als waarachtig worden beschouwd.

De neergelegde documenten weten de eerder gemaakte appreciatie van de asielinstanties niet om te buigen. U legt een formulier neer voor het bekomen van een visum voor de Verenigde Staten. Dat de persoon die de aanvraag deed uw broer is wordt hiermee niet aangetoond, noch wordt hiermee bewezen dat u en uw moeder omwille van de beroepsactiviteiten van deze persoon problemen zouden hebben gekend met de Taliban. U legt verder een USB-stick neer waarop een filmpje staat van iemand die in het Engels verklaart uw broer te zijn en naar de Verenigde Staten te zijn gevlucht omwille van problemen met de Taliban. Hij verklaart tot 2010 als tolk actief te zijn geweest, daarna voor het Ministerie van Openbare Werken te hebben gewerkt en in deze functie opnieuw bedreigd te zijn geweest door de Taliban. Zoals reeds in uw derde verzoek werd opgemerkt, stond in het aanvraagformulier voor het visum voor de VS daarentegen te lezen dat uw vermeende broer tussen 2011 en 2014 gestudeerd zou hebben aan de universiteit. Wat er ook van zij, gezien uw klaarblijkelijke band met deze persoon kan aan dergelijke getuigenis geen objectieve bewijswaarde worden gehecht. Opnieuw dient te worden opgemerkt dat zelfs al zou er familiale verwantschap zijn met deze persoon, u hiermee op geen enkele manier uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan kunt aantonen. Zo was de RvV in haar arrest van 16 december 2016 van mening dat u niet alleen uw voorgehouden profiel niet aannemelijk kon maken, maar dat ook het naar voren gebrachte relaas met betrekking tot de bedreigingen niet geloofwaardig kon worden geacht. Uw moeder legt verder een document neer waaruit moet blijken dat er geldtransfers zijn tussen haar en die persoon die in de VS woont. Hiermee toont u ook niet aan dat u en deze persoon problemen kenden in Afghanistan.

U haalt verder aan dat u in België integreerde en de taal machtig bent. Echter, hiermee geeft u nog niet aan dat een terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit problematisch dient te zijn. Moest u verder van mening zijn dat uw integratie in de Belgische maatschappij een element is dat mogelijks kan leiden tot het verwerven van een verblijfsrechtelijke status, dan dient u zich hiervoor tot de geëigende procedure (9bis) te wenden.

Verder herhaalt u dat uw moeder lijdt aan psychologische problemen. Uw moeder legt hierbij ook een document neer waaruit blijkt dat ze een scan liet nemen van haar hersenen. Mocht u menen dat haar mentale toestand een element is dat mogelijks kan leiden tot het verwerven van een verblijfsrechtelijke status, dan dient u zich hiervoor tot de geëigende procedure (9ter) te wenden."

Waar verzoekers stellen dat "het feit dat hun familie aanhoudende bedreigingen krijgen, vormt wel degelijk een nieuw element met name art. 57/6/2 en art. 51/8 van de Vreemdelingenwet", komen zij niet verder dan het volharden in hun eerdere verklaringen, hetgeen op zich geenszins de motivering dienaangaande in de bestreden beslissingen *in concreto* kan weerleggen. De commissaris-generaal merkt immers terecht op dat aan het door verzoekers voorgehouden vluchtrelaas reeds in het kader van hun drie voorgaande verzoeken om internationale bescherming zowel door de commissaris-generaal als door de Raad geen geloof werd gehecht en dat het in het kader van onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming louter herhalen van en voortbouwen op dit ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas op zich geen ander licht werpt op de beoordeling in het kader van hun drie voorgaande verzoeken om internationale bescherming.

Waar verzoeker verder in hun verzoekschrift stellen dat de broer van verzoeker in de Verenigde Staten "reeds internationale bescherming [heeft] gekregen" en er "reeds het statuut [heeft] verkregen", dient erop gewezen dat zij opnieuw niet verder komen dan te volharden in hun eerder reeds ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas. In het kader van hun voorgaande drie verzoeken om internationale bescherming werd evenwel reeds vastgesteld dat de verwantschapsband tussen E.S. en verzoekers niet is aangetoond en dat, voor zover aan deze verwantschapsband enig geloof zou kunnen worden gehecht,

niet *in concreto* werd aangetoond dat gans de familie problemen zou kennen omwille van de werkzaamheden van E.S. Bovendien laten verzoekers na *in concreto* aan te tonen dat E.S. in de Verenigde Staten één of andere vorm van internationale bescherming zou hebben gekregen, laat staan dat dit enige *nexus* vertoont met de door verzoekers aangehaalde vluchtmotieven. Gelet op het voorgaande, alsmede op de beoordeling in het kader de vorige verzoeken om internationale bescherming van verzoekers, is de bewering dat zij worden bedreigd omwille van de werkzaamheden van verzoeker en van diens broer E.S. niet meer dan een loutere herhaling van hun eerdere ongelooftwaardig bevonden verklaringen.

Ook waar verzoekers stellen dat zij ondertussen al meerdere jaren in Europa verblijven en dat zij *“dan ook hierdoor een doelwit [zullen] vormen waaruit de vrees voor het leven voortvloeit”*, komen zij niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen, hetgeen op zich geenszins de pertinente motivering dienaangaande in de bestreden beslissingen *in concreto* kan weerleggen.

Voor het overige voeren verzoekers in hun verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de hiervoor uit de bestreden beslissingen geciteerde motieven. Mede gelet op het voorgaande, blijven deze motieven dan ook onverminderd overeind.

2.3.6. Met betrekking tot de voorgehouden psychologische problemen in hoofde van verzoekster motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht als volgt:

“Hoewel u het nalaat dit nader te bepalen, verklaart u psychische problemen en veel stress te hebben. U legt louter een document neer waaruit blijkt dat u een scan van uw hersenen liet nemen en de dokter in kwestie concludeerde dat uw hersenen binnen de normale grenzen liggen. Hieruit blijkt evenwel niet dat u niet bij machte zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Dienaangaande voeren verzoekers geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in hun verzoekschrift, zodat deze motivering onverminderd overeind blijft.

2.3.7. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de

mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA)

en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeest, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De informatie waarnaar verzoekers in en bij hun verzoekschrift verwijzen (stukken 3-6) ligt in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 7). Aldus volstaat deze informatie niet teneinde aan te tonen dat deze door de commissaris-generaal gehanteerde informatie onjuist en/of achterhaald zou zijn. Op zich kan deze informatie dan ook geen ander licht werpen op de hiervoor uit de bestreden beslissingen geciteerde motivering. Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de

commissaris-generaal (rechtspiegingsdossier, stuk 7) blijkt dat de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul heden nog steeds correct en actueel is.

Waar verzoekers verwijzen naar de werkzaamheden van verzoeker en diens broer E.S. en menen dat zij hierdoor ingeval van terugkeer naar de stad Kabul een verhoogd risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan de vluchtmotieven die verzoekers naar aanleiding van deze werkzaamheden aanhalen. Dit klemt des te meer daar de elementen die reeds het onderwerp vormden van een beoordeling van een voorgehouden nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en/of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de persoonlijke omstandigheden voor de toepassing van de zogenaamde "*sliding scale*" in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers laten echter na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij anderszins persoonlijk een groter risico op ernstige schade zouden lopen ingevolge de beweerde werkzaamheden van verzoeker en diens broer E.S. in het licht van de toepassing van de voormelde "*sliding scale*".

Gelet op het voorgaande, kunnen verzoekers geenszins worden bijgetreden waar zij in hun verzoekschrift stellen als volgt: "*Dat de materiële motiveringsverplichting geschonden werd door het Commissariaat Generaal aangezien men verzoekers gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij hun echte individuele redenen na te gaan.*"

2.3.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoekers in het kader van onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER